

Experiențe din viețile sfinților, preoților, monahilor și credincioșilor

Tămâia închipuie ofranda și jertfa aduse lui Dumnezeu, de aceea, preoții în biserică și credincioșii acasă, cu predilecție în tradiția greacă, o închină cu trei degete. Slujitorii, binecuvântând tămâia, spun următoarea rugăciune: *"Tămâie Îți aducem Ție Hristoase, Dumnezeul nostru, întru miros de bună mireasmă duhovnicească, pe care primind-o în Jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri, trimite-ne nouă, harul Prea Sfântului Tău Duh."* Adică, precum mireasma și parfumul tămâiei se înalță către cele de sus, așa și Dumnezeu nostru, să primească rugăciunea adusă de noi în Jertfelnicul Lui cel mai presus de ceruri și să ne trimită în schimb harul Sfântului Duh.

Ceva asemănător scrie și Sfântul Apostol Pavel: *"Domnul nostru Iisus Hristos S-a dat pe Sine pentru noi prinos și jertfă lui Dumnezeu, întru miros de bună mireasmă"*.

Jertfa Mântuitorului Iisus Hristos, adusă lui Dumnezeu Tatăl pentru noi, a devenit jertfa bine mirositoare, bine plăcută și bine primită, pentru toți oamenii. Desigur, mulți oameni primesc vestea mântuirii, cred, se botează și se nevoiesc, dar destui sunt și cei care resping dogma Sfintei Treimi, dumnezeirea lui Hristos și Evanghelia, mergând sigur pe calea pierzării. *Bună mireasmă a lui Hristos* sunt, însă, doar creștinii care se nevoiesc într-un mod potrivit pentru mântuire. Orice rugăciune curată în biserică, acasă sau în oricare alt loc, orice faptă bună (prima faptă bună este îndelunga răbdare, apoi iertarea și iubirea vrăjmașilor), căința, suspinul, împlinirea poruncilor și împărtășirea cu Preacuratele Taine sunt *miros de bună mireasmă și jertfă bine plăcută lui Dumnezeu*. Vorbind despre tămâie, să amintim și despre simbolismul cădelniței. Suportul acesteia indică umanitatea lui Iisus Hristos în pântecul Maicii Domnului, cărbunii aprinși sunt focul dumnezeirii, *rugul cel aprins și nears*, iar fumul bine mirositor, mireasma Sfântului Duh care se coboară. Cădelnița are 12 clopoței și patru lăntișoare, care reprezintă pe cei 12 Apostoli și pe cei 4 Evangheliști. Astfel, prin chipul tămâiei bine mirositoare a lucrării Sfântului Duh, se vestește lucrarea

iconomiei Întrupării, răspândită în tot locul. Desigur, simbolismul acesta este ulterior, dar ne dezvăluie lucrarea iubirii de oameni a lui Dumnezeu care se întinde prin mireasmă în tot pământul, până la marginile lumii

Un preot, înainte de 1940, a mers într-o zi de sărbătoare la biserică să slujească, așa cum povestea nepotul său. Candelile toate erau stinse, chiar și cea de veghe, pentru că vântul suflase tare printr-o crăpătură de geam. Părintele s-a mâhnit tare pentru acest lucru și a căutat repede un chibrit, dar n-a găsit. S-a uitat la pangar, prin dulapuri, într-o parte, într-alta și-i veneau lacrimi în ochi de ciudă pentru că trebuia să meargă să aducă de acasă, pe acea vreme de iarnă, rece și urâtă. Deodată, s-a întors și a văzut cădelnița aprinsă! Cărbunii dinăuntru erau roșii și aprinși! (Înainte existau cărbuni pe care i-am apucat și eu. Aveam un mic godin, unde paraclisierul aprindea dis-de-diminează cărbunii, aceștia se înroșeau și-i puneam după aceea cu cleștele în cădelniță, iar deasupra aruncam tămâie). După ce a văzut cădelnița aprinsă, și a privit-o cu uimire, preotul a aprins o hârtie, apoi o lumânare, candela de veghe și candelile celelalte.

De fiecare dată, se întorcea, se uita la cădelniță și zicea:

- Doamne, când vrei Tu, faci minuni...!

A venit după aceea dascălul, au început Utrenia, dar cărbunii din cădelniță au rămas tot aprinși. În timpul cântării a noua, la „Ceea ce ești mai cinstită...”, a luat cădelnița și a văzut că din ea ieșeau rotocoale înmiresmate de fum, ca și cum ar